

PEP

Een pittig weekblad met Mickey en Kuifje

No. 9

1 december 1962
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, BESTE VRIENDEN!

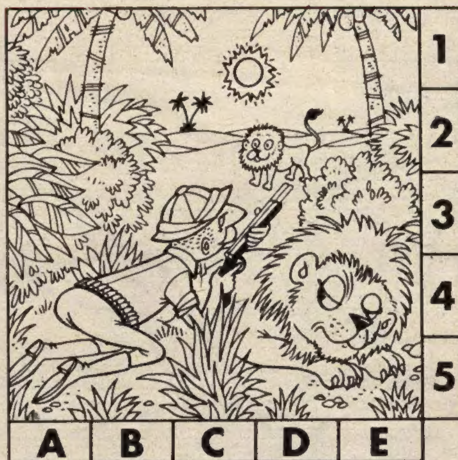
O langzamerhand gaan we eens aan de winter denken: de winter met z'n gezellige lange avonden. We denken aan warmte, huiselijkheid en veilige geborgenheid en aan het vermaak dat de wintertijd ons brengt.
Gaan jullie even mee de barre kou in, naar het hoge noorden? Nee, je hoeft je niet in een dikke vacht te hullen, want we zullen die kou niet voelen. Met PEP brengen we een bezoek aan CAMP CENTURY dat door de Amerikaanse genie opgericht is in Groenland. Daar leven en werken mannen die tegen 'n stootje kunnen en ver van moeders warme kachel onderzoekingen verrichten. Onze PEP-plaat vertelt jullie er alles van en we zijn er van overtuigd, dat jullie minstens even veel bewondering voor de stoere en nijvere bewoners van Camp Century zullen hebben als wij.

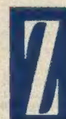

Over stoer gesproken: in ons korte verhaal, dat op pagina 8 begint, kun je lezen hoe bezorgdheid voor het leven van een ander tot grote dapperheid kan leiden. PEP houdt van verrassingen, dat zullen jullie nu wel bemerkt hebben. Ditmaal lopen we even op een verrassing vooruit, want het is altijd leuk om naar iets heel fijns te kunnen uitkijken. Met ingang van het volgende nummer gaat BOB SPAAK, de over-bekende radio-reporter en sportkenner, elke week op zijn praatstoel zitten om jullie te vertellen wat er gaande is en gebeuren gaat in de wereld van de sport. Zorg dat je er bij bent, want BOB SPAAK weet er wat van!

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG: ZIE JE ZE ALLE VIJF? — No. 9

O dom als die jager zijn jullie toch niet, hè. Als die z'n ogen goed de kost gaf, zou hij waarschijnlijk gillend overeind springen! Als jullie goed je ogen de kost geven, kom je tot een heel andere ontdekking. Ga je gang maar weer; trek de lijntjes verticaal en horizontaal door en vertel ons, waar de vijf verschillen zitten. Schrijf je oplossing op een briefkaart en stuur die vóór 6 december aan: Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Vermeld **duidelijk** je naam en adres en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing No. 9. Veel succes!

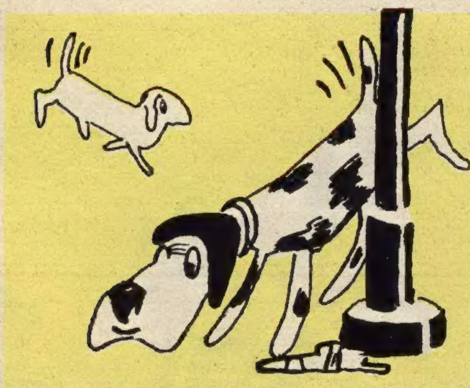
DE PRIJZEN:

Eerste prijs: een intercom-huistelefoon; tweede prijs: fototoestel; derde prijs: kruiswoordspel. De troostprijzen bestaan uit twintig doosjes „Kuifjes" postpapier

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG No. 2 ZIJN:

1e prijs. Intercom-huistelefoon: Fred Verhoeven, Deventer; 2e prijs. Fototoestel: Marjo Swart, R'dam-12; 3e prijs. Tafeltennisspel: Annemieke Polman, Nijmegen; 4e prijs. Letterspel: Netty v. Meurs, Bussum.

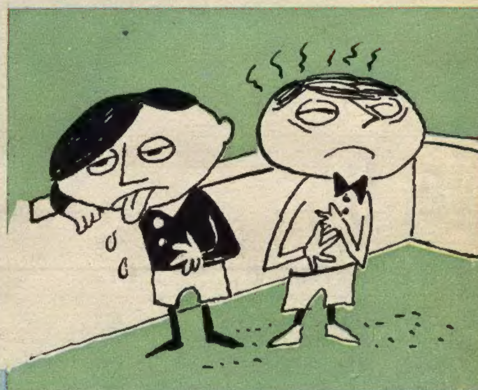
De oplossing van prijsvraag no. 7 luidt: B2, B3, D3, D4, E3.

KOPENHAGEN. — De leerlingen van een gymnasium in Kopenhagen hebben op het schoolplein een oude gaslantaarn geplaatst. Niet omdat daar niet genoeg licht zou zijn. „We hebben dat ding er niet voor de lol neergezet," verklaarden de leerlingen. „We hadden echter zo te doen met al de honden die tevergeefs naar die ouderwetse lantaarnpalen in de stad zochten, dat dit ons de meest geschikte oplossing leek." Of de rector de paal heeft laten staan ... dàt weten we helaas niet.

CHRISTCHURCH (Nw-Zeeland). — Een dorpsbrug in Nieuw-Zeeland, die nodig eens onder handen moest worden genomen, werd de aanleiding tot een meesterstukje van ambtenarij. Twee instanties bemoeiden zich met de brug. 's Maandags liet de ene instantie de brug repareren en dinsdags liet de andere instantie hem afbreken. De schilders die door de eerste instantie waren aangewezen om de brug te schilderen, keken héél raar, toen er niets te schilderen viel.

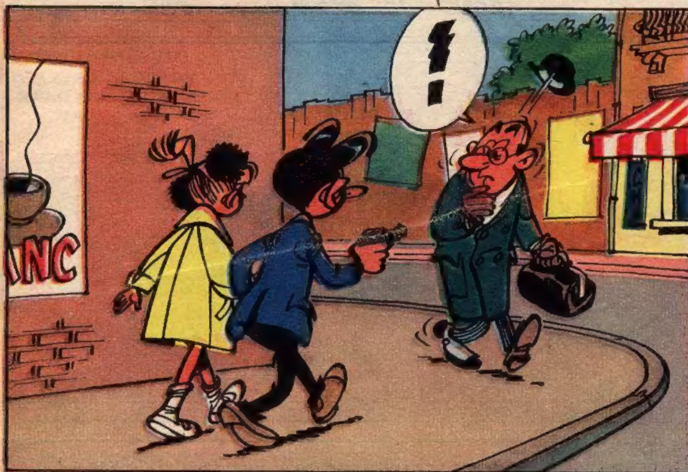
MEXICO CITY. — Leraren en leerlingen van een school in Mexico City konden er maar niet achterkomen, wie de dieven waren die zich steeds van de overblijf-boterhammen bedienden. Vooral op de lekker belegde boterhammen van Gary Brown hadden ze het voorzien. Op zekere dag vielen de dieven door de mand, toen ze bleek, misselijk en kokhalzend op de speelplaats verschenen. Dit was te wijten aan Gary's boterhammen. Hij had ze met terpentijn en vernis „belegd".

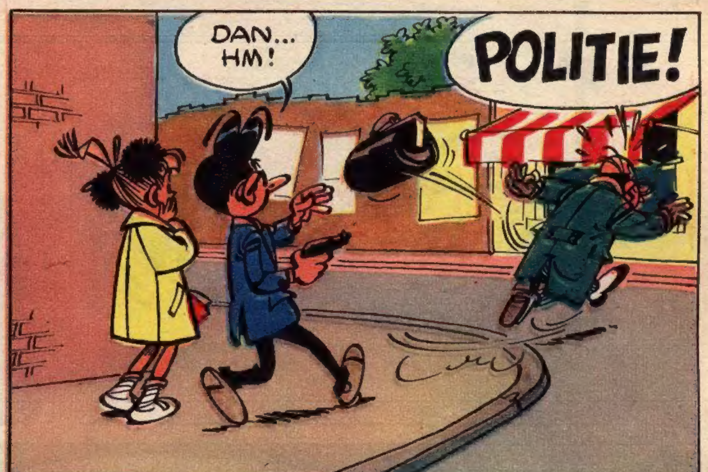
Ton en Tineke

door Franquin

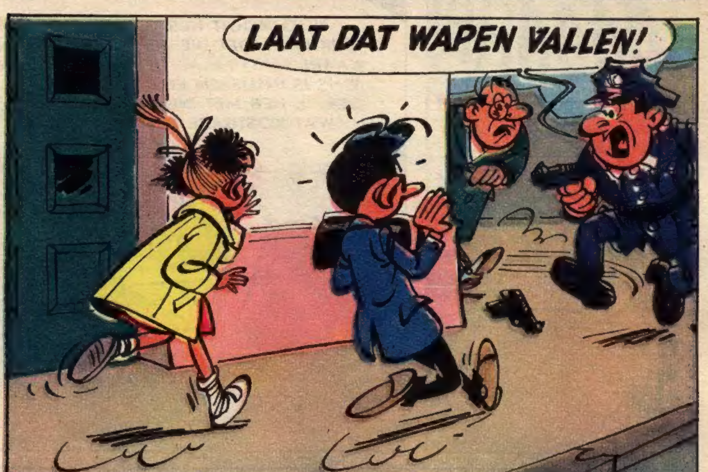

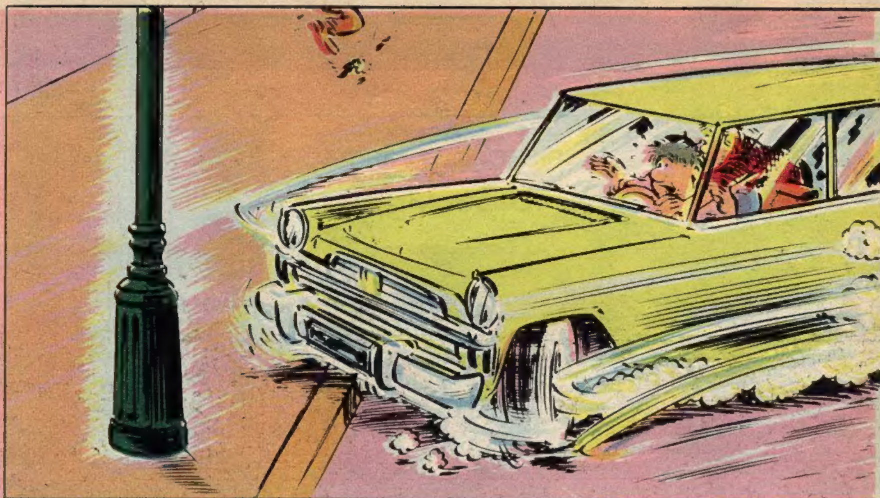

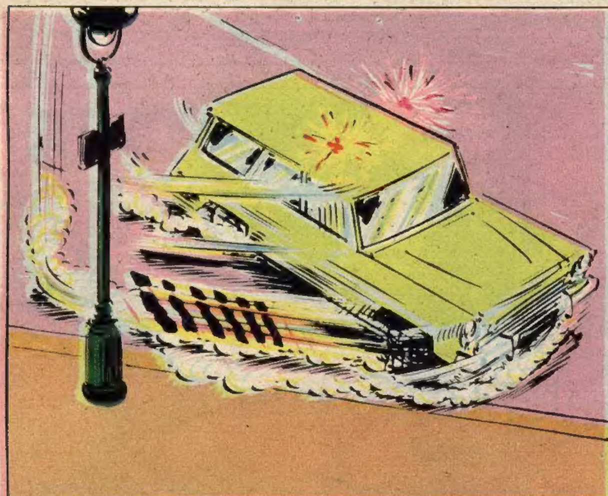

BOEVEN BIJ DE VLEET

Na de filmopnamen van een bankoverval ruikt Pep onraad en dringt een auto van een der rovers binnen. De man steekt zijn handen op...

OP-OP ONS HOOFDKWARTIER...D-DE... VILLA "ONS NEST" EVEN BUITEN SAINT CLOUD... DAT IS EEN VOORSTAD V-VAN PARIJS! D-DAAR MOEST IK HEEN RIJDEN VAN ZE...
HEUS, DIT IS DE WAARHEID, JONGEHEER!
MOOI ZO. EN NU GAAN WE PROBEREN OM DE VERLOREN TIJD IN TE HALEN. DENK ER OM, GEEN GEBBETJES!

OVERIGENS SLIM BEDACHT VAN JULLIE OM EEN BANK TE BEROVEN, TERWIJL ER JUIST FILMOPNAMEN VAN EEN IN ELKAAR GEZETTE OVERVAL WERDEN GEMAAKT. GEEN HAD HET IN DE GATEN! EN DAT VALSE NUMMERBORD OP DEZE AUTO,
WAS ZEKER UIT VOORZORG AANGEBRACHT?
HET HELE PLAN KOMT UIT DE KOP VAN GASTON. DIE BEDACHT DAT BORD OOK!

MAAR BIJ DE VOLGENDE BOCHT...
ACH, KIJK NOU EENS! DAT IS TOCH AARDIG VAN ZE OM EVEN OP ONS TE WACHTEN, VIND JE NIET?
STEF, OPGEPAST, BRAVE HOND!

ALS... ALS... IK M'N MATEN NIET VERTEL... DAT JIJ ER BENT... DAN ZULLEN ZE ME EEN ONGENADIG PAK SLAAG GEVEN, ALS ZE ER ACHTER ZULLEN KOMEN!
EN IK ZEG JE DAT: ALS JE JE MATEN VERTELT DAT IK ER BEN, DAN KRIJG JE VAN MIJ IETS VEEL ERGERS DAN EEN PAK SLAAG!
GRRRR!

HÉ, KLEINE, WAAROM RIJ JE MET ZO'N SLAKKEGANGEJE? SCHIET WAT OP!
WE MAAKTEN ONS ONGERUST!
O, MAAR ALLES IS DIK IN ORDE, HOOR, JONGENS! JE HOEFT JE NIET ONGERUST TE MAKEN! ALLES GAAT LEKKER!

HM... NOU, VOORUIT DAN. WE GAAN VERDER! EN PROBEER ONS TE VOLGEN! DENK EROM: WE ZETTEN ER BEHOORLIJK DE VAART IN. OP WEG, KOM!

RUSTIG MAAR KRACHTIG GEEFT CHARLIE GAS...
GRRR-AI!

ZEG, KUN JIJ GEEN ANDERE TOON TEGEN ME AANSLAAN? IK BEN NOG STEEDS DE BAAS, DENK ER OM!
KOM, LATEN WE OPSCHIETEN, GASTON! CHARLIE HEEFT ALTIJD EEN HONDSHUMEUR ALS HET TIJD WORDT OM TE ETEN!
MAAR.. IK... IK ZEI...

DIE CHARLIE KRIJGT ME DE LAATSTE TIJD VEEL TE VEEL PRAATJES! HIJ MOET EENS EEN TOONTJE LAGER ZINGEN! HOE DURFT ZO'N WAARDELOZE VENT!.

MOND DICHT! BEN JE NOU HELEMAAL?
WAT?! DAT IS TOCH WEL HÉÉL BRUTAAL!
!

NU KRIJGEN WE DE POPPEN AAN HET DANSEN! NU KRIJGEN WE EEN HOOP ROMMEL IN DE GLAZEN! IK NEEM DAT NIET!

DE POPPEN KRIJGEN WE INDERDAAD AAN HET DANSEN, MENEERTJE! ALS JE TENMINSTE NIET HEEL GAUW DIE HEBBERIGE HANDEN OPSTEEKT!
?

9/18

WORDT VERVOLGD

DAN COOPER EN

door ALBERT WEINBERG

Na een kort verblijf in Engeland keert Dan Cooper terug

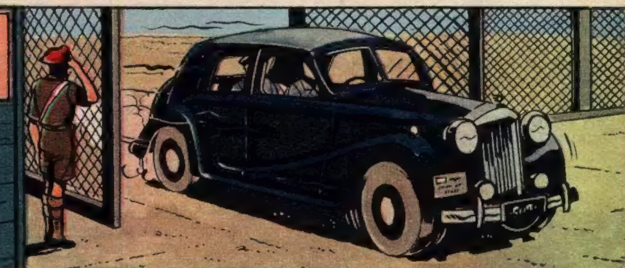

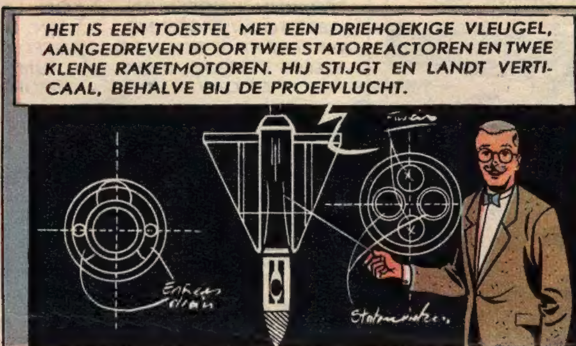

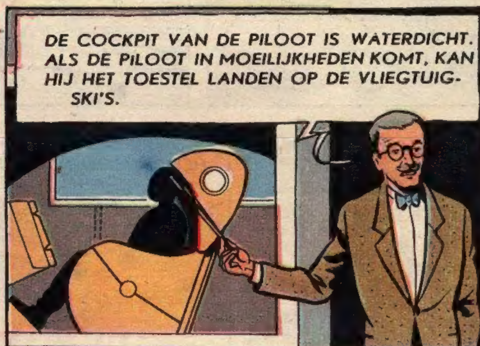

DE Blauwe Driehoek

naar Woomera, waar hij hoort dat hij de week daarna met de „Blauwe Driehoek" kan opstijgen.

BEWONDERENDE BLIKKEN GLIJDEN OVER HET GESTROOMLIJNDE PROFIEL VAN DE „BLAUWE DRIEHOEK", DIE SCHIJNT TE TRILLEN VAN ONGEDULD OM OP TE STIJGEN.

IS DIT DE STARTPOSITIE VAN HET TOESTEL, MENEER COOPER?

VOOR DEZE EERSTE VLUCHT WEL. HIERNA ZAL HET TOESTEL LOODRECHT OPSTIJGEN EN LANDEN.

U KUNT HET NATUURLIJK OOK VAN BINNEN BEKIJKEN, MAAR IK HEB LIEVER DAT HET NA DE PROEFVLUCHT GEBEURT.

KLAAR, DAN?

JA, VADER!

VEEL SUCCES!

DANK U!

DE LADDER STAAT AL!

DANK JE, IK KOM!

ZUL JE VOORZICHTIG ZIJN JONGEN?

JA, VADER!

KLIK!

DE CONTROLETOREN NEEMT CONTACT OP MET DAN . . .

DE AUTOMATISCHE PILOOT . . .

VEILIGHEIDSRIEMEN LOS! RAKETMOTOREN AAN!

OPGELET! GO!

WORDT VERVOLGD

DOOR JAMES NELSON

Thomas Ford Bannister, vijftien jaar oud, haalde een klamme hand over het zitvlak van zijn spijkerbroek en vroeg zich af waarom hij gekomen was. Ze hadden hem altijd gewaarschuwd tegen mijnen, vooral als ze oud en verlaten waren. Hij had dikwijls verhalen gehoord over grondverschuivingen, waarbij oude mijnen waren ingestort... en toch liep hij nu hier met Evelyn en Jack over het stoffige pad, dat van het Crystal Creek zomerkamp naar een mijn liep. Hij had met Evelyn staan praten bij de grote vergadertent en haar willen vragen om, als ze weer in Chicago zouden zijn — leuk eigenlijk, ze kwamen uit dezelfde buurt van Chicago en waren allebei naar dit kamp in Colorado gekomen zonder het van elkaar te weten — in ieder geval, hij wilde haar vragen eens met hem naar de bios te gaan. Maar daar had je moed voor nodig, een heleboel ook, vooral als het meisje zo aardig was als Evelyn en bovendien nog een beetje groter dan jij.

En toen was Jack erbij gekomen. Jack Hancock was ook vijftien, maar hij was groot voor zijn leeftijd.

„Als we zorgen dat niemand ons ziet, kunnen we er best even naar toe gaan," had Jack gezegd. Hij zei het tegen Evelyn — het ging over een oude mijn, die ze de vorige dag gezien hadden tijdens een wandeling. Tom had gehoopt dat Evelyn nee zou zeggen, maar ze had met schitterende ogen aan hem gevraagd: „Zullen we 't doen.

Tom?" Wat had hij anders kunnen zeggen dan „ja"? En dus liep hij nu hier, in het Crystal Creek-ravijn. Hij voelde dat er een steentje in zijn linkerschoen zat en hoe de late middagzon op zijn gezicht brandde.
„We gaan toch niet **in** de mijn, hè?" vroeg Evelyn. „Ik krijg al koude rillingen als ik er aan denk!"
Jack keek Tom aan en zei: „Ik ga er in. Jij?"
Dat was een uitdaging en Tom hield niet van uitdagingen. „Ik weet 't nog niet," zei hij en probeerde het onverschillig te laten klinken.
„Durf je niet?" vroeg Jack.
„Ik moet er nog even over denken of ik het wel doe," zei hij en hoorde zelf hoe slap het klonk.
Toen ze een eindje hadden gelopen, pakte Jack Evelyns hand vast. Tom had naar hem toe willen gaan om hem een mep op zijn neus te geven toen hij het zag! Hij deed het natuurlijk niet. Jack was veel zwaarder dan hij en groter ook. Niet dat Tom niet sterk was, maar... wel, er ontbrak iets aan hem. En dat was moed, dat was het. Dat had hij nooit gehad. Hij **wilde** altijd wel dappere dingen doen, maar op het laatste moment werd hij steeds bang.
Ze kwamen bij een bocht en het ravijn werd smaller. Hun enkels waren rood van het stof en Tom kon het zweet langs zijn rug voelen kriebelen. Toen stonden ze stil en keken naar boven. „Daar is hij," zei Jack. Ver boven hen zag Tom een klein, grijs stuk grond, de ingang van de mijn. Evelyn keerde zich naar hem om. „Vind je dat we helemaal naar boven moeten gaan?" Tom zag dat de helling steil was; het zou een lange en gevaarlijke klimtocht worden. Hij keek op zijn horloge. „Ik weet 't niet," zei hij. „Het is al erg laat."
„Wat is er, Bannister?" vroeg Jack langzaam. „Durf je niet?"
„Natuurlijk!" zei Tom en wist dat hij hem met te veel nadruk had gezegd. „Maar... we moeten zorgen dat we terug in het kamp zijn voor ze ons missen, niet-waar?"
„**Jou** zou niemand missen, al kwam je nooit terug," zei Jack. Tom balde zijn vuisten, maar Jack en Evelyn stonden nog steeds naar boven te kijken.
„Wat is dat eigenlijk... die steiger?" vroeg Evelyn. Ze keek naar het enorme houten bouwwerk dat als een reusachtige spin uit de ingang van de mijn kwam en op de helling rustte. Het steunde twee dunne, nauwelijks gebogen rails, die horizontaal de mijn-ingang verlieten tot waar het hele bouwwerk hoog boven de helling plotseling ophield.
„Het lijkt wel een spoorbrug, die ze vergeten zijn af te maken," zei Jack.
„Ze reden daar de wagentjes met erts op en gooiden de brokken steen dan over de rand zodat ze op dit pad terecht kwamen en gemakkelijk weggebracht konden worden," zei Tom. Hij was blij dat hij iets kon vertellen dat Jack niet wist.
Het voetpad kronkelde de helling op en was smal, vol rotsen en steentjes waarop je gemakkelijk uitgleed. Ze ploeterden naar boven, Jack voorop, dan Evelyn, dan Tom.
Eindelijk bereikten ze het platform voor de ingang van de mijn. De mijn zag er erg verwaarloosd uit, vond Tom. De stutbalken boven de opening waren ingezakt en een eindje de donkere mijngang in lag een oud karretje half omgevallen.
Evelyn ging zitten om uit te rusten en Jack ging naast haar zitten, zo dichtbij dat hun schouders elkaar raakten. Eerst wilde Tom aan haar andere kant gaan zitten, even dichtbij haar als Jack, maar hij vond dat dat te kinderachtig zou zijn. Kwaad op zichzelf, op Jack en zelfs een beetje op Evelyn, liep hij naar de rand van het platform en keek naar beneden.
„Wees voorzichtig, Tom," riep Evelyn.
„Ja nou, Tommetje-Wommetje," voegde Jack er aan toe. „Pas maar op, hoor!"
„Hou je kop, Hancock," zei Tom. Hij keek diep in de schaduwen van het ravijn, ver naar beneden tot waar het pad als een dun streepje langs de kreek kronkelde. Hier boven woei een stevige bries en Tom voelde zich duizelig worden. De helling ging bijna loodrecht naar beneden en was veel steiler dan het van onder af had geleken. Ineens voelde Tom een stoot in z'n rug. Eén ogenblik dacht hij dat hij naar beneden zou vallen, toen voelde hij de sterke handen van Jack, die hem terugtrokken.
„Je had je gezicht moeten zien!" schaterde Jack.
Evelyn was opgestaan. „Dat had je niet moeten doen, Jack!" zei ze. „Als je was uitgegleden..."
„Je dacht toch niet dat ik uit zou glijden?" vroeg Jack

Daar was MOED voor nodig

verontwaardigd. Ik wilde alleen die kleine lafaard een beetje opwinding bezorgen. Zelf kon hij dat niet doen."
Tom stond nog te trillen op zijn benen, maar dat liet hij zich toch niet zeggen.
„Trek dat woord terug," zei hij kalm.
„Waarom zou ik?"
„Omdat ik het niet ben!"
„Je bent wel een lafaard," tartte Jack.
„Je wilde niet eens hier naar toe komen en dat weet je. Ik kon het merken. Je bent bang..."
Tom sprong op de grote jongen af. Ze rolden over de grond en Tom sloeg, schopte en beet zelfs, maar lag al gauw hulpeloos op de grond met Jack bovenop zich.
„Hou op!" riep Evelyn. „Laat hem gaan, Jack! We gaan naar het kamp terug!"
„Natuurlijk zal ik Tommetje loslaten," zei Jack. „En ik zal hem ook een kans geven te laten zien hoe dapper hij wel is. Hè, Tommetje?"
„Vlieg op!" zei Tom.
„Goed, Tijger," zei Jack. „Als je zo dapper bent, laat ons 'ns zien dat je naar het eind van de rails durft te lopen." Hij liet Tom los en stond op.
Tom kwam langzaam overeind en wreef zijn armen.
„Je kunt nog steeds opvliegen," zei hij woedend.
„Het is een uitdaging," zei Jack.
Evelyn greep Jacks arm. „Kom nou," zei ze. „Straks gaat de zon onder. We moeten terug."
Jack schudde haar hand van zich af. „Het is een uitdaging," herhaalde hij. „Nee, ik doe het niet!" zei Tom. „Waarom zou ik me te pletter laten vallen voor jouw plezier?"
„Omdat je bang bent, daarom doe je 't niet. Je bent doodsbenauwd!" treiterde Jack.
„Je bent een jochie zonder durf, een papkindje!"
Voor de tweede maal wilde Tom Jack aanvliegen, maar hij bedacht zich. Wat zou het hem helpen? Jack zou hem er zo weer onder hebben.
„Kom nou mee... alsjeblieft..." Evelyns stem klonk smekend. En Tom wist dat ze terug moesten gaan. Als hun afwezigheid bemerkt zou worden, zat er wat voor hen op! Toch was het niet erg eervol om de dag zo te eindigen — kleingekregen door een andere jongen waar het meisje dat je... nou ja, waar een meisje bij was. Aan de andere kant...
„Goed," zei hij. „Laten we gaan."
„Papkindje!" riep Jack gemeen lachend. „Goed, we zullen teruggaan. Maar eerst wil ik jullie laten zien dat **ik** niet bang ben om iets te doen waartoe ik een ander heb uitgedaagd!"
Hij liep naar de rand van het platform, waar het grote, wankele bouwwerk over de kloof begon.
„Jack, niet doen!" schreeuwde Evelyn.
Maar Jack liep al tussen de rails op de houten dwarsliggers, vlug en gemakkelijk balancerend boven de diepe afgrond. Tom staarde hem na. Jack was nu op een plaats, waar twee van de dwarsliggers ontbraken. Hij sterkte zijn armen uit om zich in evenwicht te houden en liep over een van de roestige rails verder.
Nu stond hij op de laatste dwarsligger, op het uiterste puntje van de houten stellage. Hij stond rechtop en keek naar de lucht. Toen floot hij en het geluid werd door de wind meegedragen het diepe ravijn in. Tom zag hoe Jack zich omdraaide, een buiging in hun richting maakte en terug begon te komen. Toen zijn voet uitgleed, schreeuwde Evelyn en Tom voelde zijn maag in elkaar krimpen.
Jack viel naar voren. Zijn knie sloeg tegen een rail, zijn lichaam viel door het gat waar een dwarsligger ontbrak. Zijn handen grepen in de lucht. Drie meter onder de rails viel hij op een horizontale balk. Daar bleef hij een onderdeel van een seconde hangen, toen leek het of hij er af zou glijden. Maar Jack sloeg een arm om de balk heen, beide armen nu en een been. Hij klampte zich vast en hing aan de onderkant van de balk.
Tom rende met Evelyn naar de rand van het plateau.
„Help... help..." De stem van Jack klonk zwak en bang. Evelyn keek met grote ogen naar Tom. „Wat moeten we doen?"
„Help me..." smeekte Jacks stem. „Help..."
Tom was zich niet bewust dat Evelyn haar hand op zijn arm had gelegd. Hij dacht na. Hij slikte en keek naar Jack, die boven de afgrond hing. „Help..."
Maar wie kon hem helpen, dacht Tom. Een van de leiders van het kamp? Er was geen tijd om iemand te halen.

Jack zou de balk niet zo lang vast kunnen houden. De zon zou ondergaan. Nee, er was niemand die Jack kon helpen.... niemand, alleen.... Thomas Ford Bannister.
Tom beet op zijn lip. Kon hij het doen? Was hij dapper genoeg? Maar.... dit was geen zaak van dapperheid; het was iets dat gedaan **moest** worden — en vlug — en hij was de enige die het kon doen!
Hij slikte weer en liep naar de plaats waar de rails uit het plateau staken. Bevend, maar zonder te aarzelen stapte hij op de eerste dwarsligger, de tweede.... „Tom!" Evelyns stem was als een snik.
Tom stond stil en keek naar beneden. Hij wou dat zijn hart niet zo bonsde en dat de wind ophield met razen. De dwarsliggers zagen er oud en verrot uit. Voorzichtig stapte hij op de volgende dwarsligger, de volgende, en de volgende. Weer stond hij stil en keek naar waar de rails opeens eindigden. Hij was nog niet eens halverwege! Hij ging verder. Het koude zweet brak hem uit. Hij kwam bij de plaats, waar de twee liggers ontbraken en aarzelde. Door de opening en het wrakke bouwwerk beneden zich kon hij het kronkelende voetpaadje zien. Het leek kilometers beneden hem. Vanwaar hij nu stond kon hij Jack niet zien; de dwarsliggers ontnamen hem het uitzicht. Hij stapte op de rail. Met twee vlugge stappen was hij over het gat. Hij beefde, maar hij was nu halverwege. Hij ging verder. Een onderdeel van een seconde voor hij op de volgende dwarsligger stapte, wist hij dat deze het zou begeven. Hij hoorde de balk kraken, breken. Evelyn gilde. Alles draaide voor zijn ogen. Toen hij viel, flitste het door hem heen: „Dit is het.... dit is het...." Zijn rug raakte een dwarsligger, zijn arm een andere. Hij greep zich vast. De splinters beten in zijn vingers. Hij hield vast. En nu hing hij in de lucht, zijn armen om een dwarsligger geklemd, zijn voeten schopten in de lucht, wanhopig houvast zoekend.
Dit is een nachtmerrie, dacht hij. Waarom word ik niet wakker? En toen hoorde hij de stem van Jack, zwak, maar dichtbij.
„Tom.... Tom...."
Hij zwaaide zijn benen heen en weer, naar voren, naar achteren en weer naar voren. Met een enorme krachtsinspanning werkte hij zich op zijn ellebogen, greep naar een balk en wurmde zich op de dwarsliggers.

Hoe lang was hij nu al bezig? Het leek uren. „Help me, Tom...." riep Jack.
Tom trok zijn benen onder zich. Langzaam, als een koorddanser die aan zijn moeilijkste toer bezig is, begon hij op te staan. De wind was overgegaan in een storm. Hij probeerde niet naar beneden te kijken, maar hij **moest** wel; hij moest zien waar hij liep. Als hij maar naar beneden kon kijken zonder dat hij door de openingen de grond diep onder zich zag. Hij kon Jack nu ook zien. Jack probeerde zich op de balk te hijsen, waar hij ondersteboven aan hing. Val niet, val niet, zei Tom geluidloos. Nu lag Jack wijdbeens op de balk en werkte zich op zijn buik naar een van de grote stutbalken aan het eind van de steiger. Toen hij er was, greep hij de balk en klemde zich er aan vast. Voor het eerst zag Tom nu het gezicht van Jack. Het was grauw en zijn ogen waren opengesperd van angst. „Tom..." hoorde hij hem zeggen. „Tom...."
Tom liep naar voren. De wind blies zijn overhemd bol. Hij vroeg zich af hoe zijn mond zo droog kon zijn, terwijl zijn hele lichaam nat was van het zweet. Op handen en voeten kroop hij tot hij bijna bij het eind van de steiger was. Hij wilde niet over de rand kijken. Hij draaide zich om en ging op zijn buik liggen. Langzaam schoof hij naar achteren, tot zijn voeten over de rand hingen. Verder.... nu was zijn enige houvast zijn twee bezwete handen, die zich om de roestige rails geklemd hadden. Zijn benen hingen over de rand, zoekend naar houvast. Hij voelde de hoekstutbalk en sloeg zijn been er omheen. Toen liet hij los en gleed langs de balk omlaag, tot hij op de horizontale balk stond waarop ook Jack zat, aan de andere kant van de stellage.
„Is alles goed?" riep hij. Waarom schreeuwde hij eigenlijk zo? Jack zat maar drie meter bij hem vandaan. Jack staarde hem aan.
„Kun je staan?" Jack schudde zijn hoofd. Tom ging op de balk zitten, wijdbeens, en veegde zijn handen een voor een aan de pijpen van zijn spijkerbroek af. Toen begon hij zich langzaam en voorzichtig naar voren te werken, tot hij nog maar ongeveer een meter van Jack af was, die nog steeds de paal vastklemde. „Ik zal je helpen overeind te komen," zei Tom.
Jack schudde zijn hoofd. „Ik.... ik...." Zijn ogen waren groot van angst. „Ik ga dood!" stamelde Jack.
„Kalm een beetje," zei Tom.
„Ik ga **dood!**" zei Jack. „Ik ga hier dood!"
„Hou je kop!" zei Tom. Jack schreeuwde het nu. „Ik ga dood! Ik...." Tom sloeg hem op zijn mond, zo hard hij kon en verloor daarbij bijna zijn evenwicht. „Sta op," zei hij. Jacks lippen beefden. Hij liet één hand los en raakte zijn mond aan. „Sta op!" schreeuwde Tom. Langzaam en voorzichtig kwam Jack overeind. „Klim tegen die paal op, Jack," zei Tom. Hij werd zich opeens bewust van zijn handen. Ze waren nat en geschaafd door de splinters. Hij keek naar Jack, die hem met open mond en grote angst-ogen aanstaarde, terwijl hij zijn hoofd schudde. „Ik.... ik kan het niet...." „Je kunt op mijn schouder gaan staan," zei Tom. „Ik kan niet.... ik.... ik...." Nu hij zat kon hij Jack geen klap geven. Tom liet de balk waarop hij zat met één hand los, schoof Jacks broekspijp naar boven en beet Jack in z'n kuit, zo hard hij kon. Jack gilde van de pijn en schopte van zich af. „Bannister! Ben je nou helemaal...." Dat begon weer een beetje op de oude Jack te lijken, dacht Tom. „Klim tegen die paal op!"
Jack keek naar boven, toen omlaag. Zijn gezicht zag er niet meer zo verschrikt uit, het begon zelfs kleur te krijgen. Zijn stem klonk vast toen hij vroeg: „En hoe kom jij naar boven?" Tom keek hem niet aan. „Ik speel het wel klaar," zei hij en wist dat het niet waar was. Juist toen Jacks schoen in zijn schouder groef, werd hij duizelig. Hij voelde hoe Jack zich afzette om de dwarsliggers boven hem te bereiken en even werd het zwart voor zijn ogen. Hij deed ze dicht en voelde zich heen en weer zwaaien. Hij zou vallen.... Toen hij zijn ogen opende, zag hij dat hij de balk zo had vastgegrepen dat zijn nagels er ingedrukt stonden. Boven hem hoorde hij de stem van Jack. „Tom! Kom nou! Wat is er?"
Langzaam ging hij op de balk staan. Hij voelde zich moe. De duizeligheid was weg. De angst was weg. Er bleef niets over dan de kou en de wind en de splinters en de paal, waar hij tegenop moest klimmen.
Zijn spieren deden pijn, zijn bloedende handen klopten. Hij wist niet of hij het zou halen als niemand hem hielp. Hij reikte zo hoog hij kon en sloeg zijn armen om de paal. Hij klemde zijn benen om de paal en bracht zijn armen naar boven. Toen, met zijn armen weer stevig om de paal heen, trok hij zijn benen omhoog. Benen klemmen, handen naar boven; handen klemmen, benen omhoog.... en elke spier in zijn lichaam protesteerde. Hij was nu al een heel eind tegen de paal opgeklommen. Hij kon bijna de laatste dwarsligger vastgrijpen. Bijna. Hij wou dat hij thuis was. Hij wou dat hij nooit naar het kamp gekomen was. Hij wou.... Hij werkte zich tegen de paal op, hoger, steeds hoger. Hij liet één hand los en greep de dwarsbalk vast. Nu had hij beide handen op de dwarsligger; hij probeerde zich tevergeefs naar boven te hijsen. En toen hij wist dat hij los moest laten en naar beneden zou glijden, voelde hij een hand zijn riem vastgrijpen. Hij werd op de dwarsligger getrokken — door Jack. Hij klauterde over de rand van de balk, sneed zijn wang aan het uiteinde van de rail en voelde bloed over zijn kin lopen. Maar het kon hem niet schelen; hij wilde alleen nog maar liggen, uitrusten, warm worden. Toch kroop hij over de dwarsliggers tussen de rails, achter Jack aan naar de mijn. Hij zag dat Jack het plateau bereikte, daarna nog even verder kroop en toen stil bleef liggen. Nu was hij er ook. Hij kroop naar voren, weg van de steiger en toen moest hij opeens overgeven. Hierna kroop hij naar de mijningang, dwong zich te gaan zitten en stak zijn hoofd tussen zijn knieën. Na een tijdje merkte hij dat Evelyn tegen hem praatte. Ze zat geknield naast hem, haar ene hand op zijn schouder, terwijl de andere zijn haar streelde. Ze had zo al heel lang gezeten. Hoe lang? Hij wist het niet; hij wist alleen dat hij het niet koud meer had nu zij er was.
„Hmm?" zei hij. Hij lichtte zijn hoofd op. Ze keek hem ongerust aan. „Ik zei, voel je je beter?" Tom knikte. Hij haalde diep adem. Hij voelde zich warm nu, hoewel de zon bijna onder was. Hij keek naar de rand van het plateau. Jack lag daar nog, met zijn gezicht op de grond. „Ik ben trots op je, Tom," zei Evelyn stil. Ze raakte zijn wang aan, waar het bloed opgedroogd was. „Erg trots." Tom glimlachte. Hij beefde niet meer. Zijn overhemd kleefde aan hem vast, maar hij voelde zich een stuk beter. En toen, terwijl hij naar Evelyns gezicht keek, herinnerde hij zich plotseling iets. „Dat is waar ook," zei hij. „Ik was het bijna vergeten.... Als.... als we terug zijn in Chicago...." Daar, hij had haar gevraagd! Hij had het toch gedurfd. En aan de manier waarop ze glimlachte, wist hij dat ze met hem mee zou gaan naar de bios. Natuurlijk zou ze dat. Tenslotte was ze niet zóveel groter dan hij!

Walt Disney's
ZORRO
Een pakje voor Garcia

DIT PAKJE IS AAN U GERICHT, SERGEANT GARCIA!
SI! EN VERTEL HET TEGEN NIEMAND!

IK ZIE DAT U EEN CADEAUTJE HEBT GEKREGEN, SERGEANT GARCIA!
CADEAUTJE? IK?

O, DIT! EEN PAAR DINGEN, DIE IK IN SAN DIEGO BESTELD HEB!

SAN DIEGO? MAAR DE POSTKOETS KWAM UIT MONTERY, IS 'T NIET?
O JA? EH... JA, DAT KAN WEL!..

IK HEB OOK ZOVEEL AAN M'N HOOFD, DAT IK ALLES DOOR ELKAAR HAAL, DON DIEGO. VOORAL ZORRO HEEFT HET ONS AARDIG LASTIG GEMAAKT DE LAATSTE TIJD!
WAT ER OOK IN DAT PAKJE ZIT, SERGEANT GARCIA WIL NIET DAT IEMAND HET TE WETEN KOMT!

EINDELIJK ZAL GARCIA EEN ANDER MENS WORDEN! WEKEN HEB IK GEWACHT OP DEZE HEERLIJKE DAG!
KLIK!

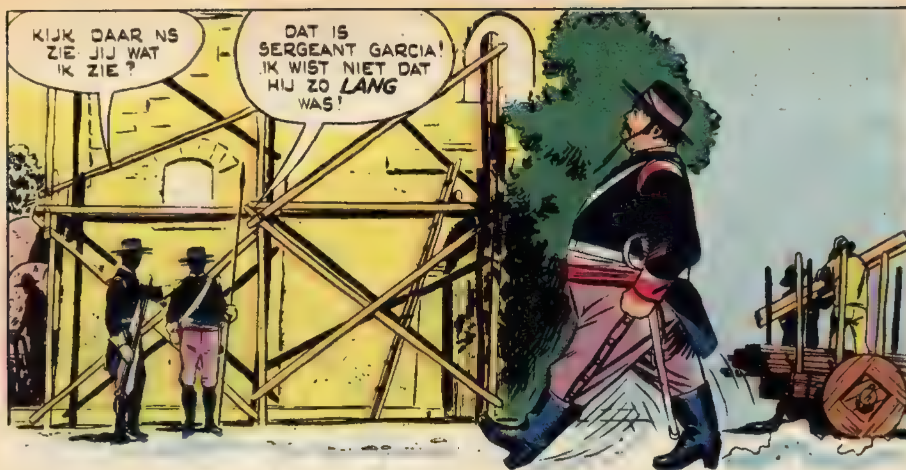

ZE ZULLEN ME NIET MEER HERKENNEN! IK ZAL EEN KOLOS ZIJN TEMIDDEN VAN GEWONE MENSEN!

KLEINE MANNEN WORDEN GROOT, GROTE MANNEN WORDEN GROTER!
AHHH, ZE ZIJN PRACHTIG!

ZELFS ZORRO ZAL BEVEN ALS HIJ ME NU ONTMOET.... WANT DEZE LAARZEN ZULLEN EEN REUS VAN ME MAKEN!

AI! HET IS WEL EEN VREEMD GEVOEL NU IK ZO HOOG STA. DEZE LAARZEN ZIJN OOK ZO ANDERS!

ALS IK ER EENMAAL AAN GEWEND BEN, ZAL HET WEL BETER GAAN....

KIJK DAAR 'NS ZIE JIJ WAT IK ZIE?
DAT IS SERGEANT GARCIA! IK WIST NIET DAT HIJ ZO LANG WAS!

NOU, WAAR STAAN JULLIE NAAR TE KIJKEN?
N-NERGENS NAAR, SERGEANT. HET LIJKT ALLEEN OF U GEGROEID BENT!

ONZIN! JULLIE ZULLEN WEL KLEINER GEWORDEN ZIJN!
MAAR WAAROM LOOPT U ZO GRAPPIG? U HEEFT TOCH NIET DE HELE OCHTEND IN DE WIJNKELDER DOORGEBRACHT?

WAT BEDOEL JE, MET WAAROM LOOPT U ZO GRAPPIG? WAT IS ER VOOR GRAPPIGS AAN IEMAND ....

.... DIE ZO AF EN TOE DOODGEWOON 'NS VALT?
PLOP

VOORUIT, GA NAAR JULLIE POST! ALS WAARNEMEND COMMANDANT BEVEEL IK HET JULLIE!

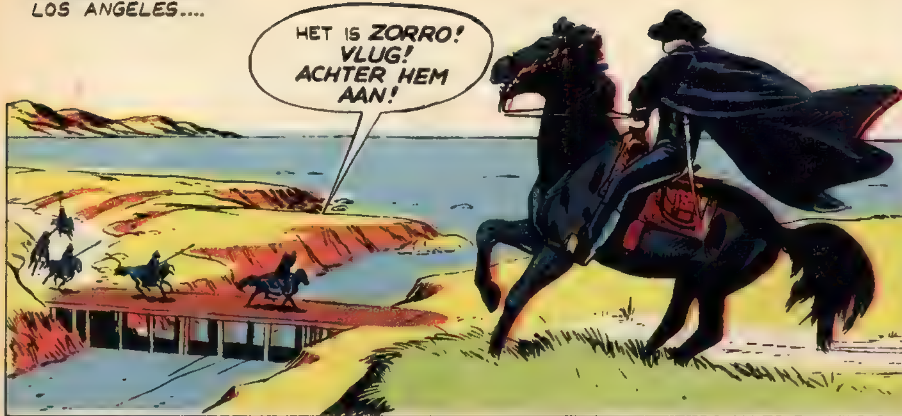

IK ZAL ZE WEL 'NS LATEN ZIEN WAT EEN KRACHT EN MACHT DIE NIEUWE LAARZEN ME ZULLEN GEVEN!

EEN PAAR DAGEN DAARNA, ALS SERGEANT GARCIA EEN KLEINE PATROUILLE LEIDT....
BIJ DIE BOMEN DAAR ZULLEN WE EVEN RUSTEN!

WAT IS ER, SERGEANT GARCIA? DIT IS NU AL DE VIERDE KEER BINNEN EEN UUR DAT WE RUSTEN!
EEN GOEDE MILITAIRE EENHEID MOET VEEL RUSTEN OM GOED UITGERUST TE ZIJN WANNEER ER MOEILIJKHEDEN KOMEN!

CARAMBA! WAT DOEN MIJN VOETEN ME PIJN! MAAR IK GEEF 'T NIET OP! OVER EEN DAG OF WAT ZIJN M'N LAARZEN WEL INGELOPEN!

WEET U ZEKER DAT ER NIET IETS IS MET UW VOETEN, SERGEANT GARCIA? U DOET NET ALSOF....
ER IS NIETS AAN DE HAND MET WAT DAN OOK! OPSTIJGEN!

DAN, LATER IN DE MIDDAG, ALS ZE TERUGRIJDEN NAAR LOS ANGELES....
HET IS ZORRO! VLUG! ACHTER HEM AAN!

DEZE KEER ZAL HIJ ONS NIET ONTSNAPPEN! IK VERBIED HET HEM!

DIT IS WEL EEN AARDIG PLAATSJE OM ME SCHUIL TE HOUDEN.

VOLGEN JULLIE HET PAD! IK GA HIER TUSSEN DE ROTSEN ZOEKEN!

IK WEET ZEKER DAT IK HEM HIER ERGENS IN ZAG GAAN. ALS IK NU MAAR....

AI!!!!!
OP ZOEK NAAR MIJ, SERGEANT GARCIA?

NU ZULT U ME NIET ONTSNAPPEN, SENOR ZORRO! IK BEN EEN ANDER MENS!
NU IK JE 'NS GOED BEKIJK.... JE ZIET ER INDERDAAD ANDERS UIT. NET ZO DIK ALS ANDERS MAAR GROTER!
KLENG!

VOOR DEZE WOORDEN ZAL IK U DODEN, SENOR ZORRO! DE DAG IS GEKOMEN, DAT....
ZOEF

DE HAK VAN M'N LAARS IS GEBROKEN!
DAT IS HET DUS! JE DRAAGT EEN BIJZONDER SOORT LAARZEN!
KNAP!

MAAK JE MAAR NIET BEZORGD, GARCIA.... AL BEN JE DAN NIET MEER DE GROOTSTE MAN IN LOS ANGELES, JE BENT NOG ALTIJD DE DIKSTE!

EN LATER....
SERGEANT! WAT IS ER MET UW LAARZEN GEBEURD?
DAT GAAT JOU NIETS AAN! KAN IEMAND NIET EENS OP BLOTE VOETEN LOPEN ZONDER AAN IEDEREEN TE MOETEN UITLEGGEN WAAROM HIJ DAT DOET?!

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

OE-A-A-AH!

Z-Z-Z-Z-Z
Z-Z-Z-Z-Z-Z
Z-Z-Z-Z-Z

?

fl 1000.-

BRENG ME DE GROOTSTE BIEFSTUK DIE JULLIE IN HUIS HEBBEN EN DAN VERDER ALLES WAT DAARBIJ HOORT, VAN SOEP TOT KOFFIE!
UITSTEKEND, MENEER.

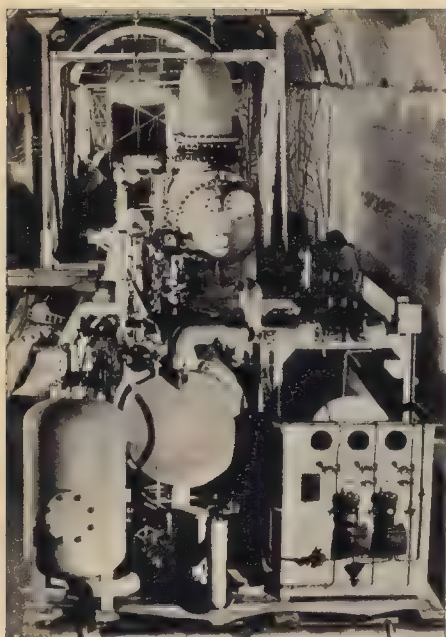

DIT IS DE GROOTSTE DIE WE HEBBEN, MENEER. MAG IK HEM OPDIENEN?
JA NOU! SNIJ HEM MAAR IN MOOTJES!

PLOP!

© 1962 - K.F.S. Opera Mundi

CAMP CENTURY

Een atoom-reactor levert licht en warmte. Ook stoom, waardoor sneeuw smelt en water wordt verkregen.

Op 12 mei 1959 vestigde een eenheid van de Amerikaanse genie uit Thule, een plaats aan de noord-westkust van Groenland, een werkplaats in het ijs van het noordelijkste puntje van dit enorme eiland, waar ook 's zomers 't ijs niet smelt en 'n ijskoude storm met 'n snelheid van 190 km per uur over de vlakte raast. Daar gingen bulldozers en graafmachines aan het werk tussen de vlaggetjes, die zomaar ergens in de sneeuw- en ijskorst schenen geplant...

Nu is al 't werk achter de rug; het ijs is doorgeboord, er zijn gangen uitgegraven, die een druk kunnen weerstaan van 7 kg per cm2, er zijn vijftien nooduitgangen en een indrukwekkende ingang.
CAMP CENTURY is een verzameling verblijven (zo'n dertigtal): slaapzalen, eetzalen, leeszalen, een restaurant, een bioscoop, een ziekenzaal, dit allemaal luchtdicht afgesloten in de ijstunnels, waar de temperatuur op -7 graden gehouden wordt om het smelten van de ijswanden te voorkomen. In de „gebouwen" is licht en warmte dankzij een atoomcentrale, die ook de vochtigheid van de lucht regelt. Zuigtoestellen van formaat filtreren de ijskoude maar bijzonder zuivere poollucht om het ademhalen in de stad mogelijk te maken. Voor een besmettelijke ziekte hoef je daar niet bang te zijn; er zijn geen microben! Er wordt goed en veel gegeten; het verbruik aan calorieën is daar buitengewoon groot en dus worden er vier maaltijden per dag verstrekt met dan om twaalf uur 's nachts nog een avondetentje. CAMP CENTURY is een stad, die niet lang zal bestaan. Zeven jaar misschien... want het ijs is steeds in beweging, het werkt, verplaatst zich, stapelt zich op. De tunnels van de stad staan dan ook onder een voortdurende controle.

Waarom hebben de Amerikanen CAMP CENTURY daar gevestigd en wat wordt er gedaan? Op de eerste plaats is het bedoeld als een waarschuwingspost bij een eventuele luchtaanval op het vasteland van de Verenigde Staten, dezelfde taak die ook de Texas Towers is toegewezen. Maar dan is er nog iets. Er zijn ook geleerden en technici in de poolstad. Zij maken een studie van de ijskap, die Groenland maakt tot een raadselachtig en onrustbarend gebied, dat van beslissende invloed kan zijn voor de toekomst van de gehele mensheid. Hoe gedraagt zich, hoe **zal** zich die enorme ijskorst gedragen, die in geval hij plotseling wegsmelt, in staat is continenten te overstromen?

In CAMP CENTURY worden warmteboormachines gebruikt om monsters naar boven te brengen van pas ontstane, maar ook van de oudste ijslagen op Groenland, op dezelfde wijze als er grondmonsters genomen worden teneinde vast te stellen of er al dan niet olie aanwezig is. Men zal er prehistorische lagen aantreffen. Men is al doorgedrongen tot de geheimen van de latere lagen en men heeft de toename gemeten van radio-activiteit, die door de ijslagen van de laatste jaren werd vastgehouden. Wanneer zal men op de werkelijke bodem komen van deze gletsjer, die bedekt is met kilometers bevroren water? Misschien zal CAMP CENTURY er in slagen...

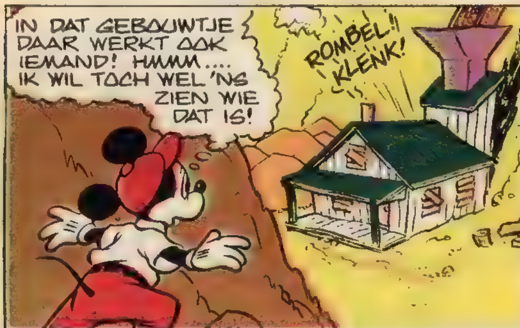
Hier zie je een gereedgekomen tunnel. De temperatuur blijft hier -7 graden, onverschillig hoe de weersgesteldheid is boven de grond.

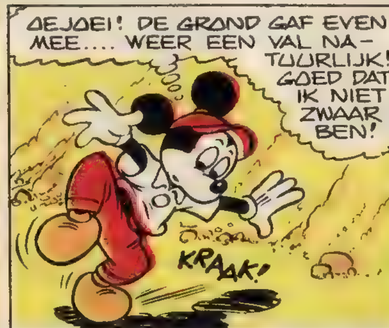

PCP PLAAT
CAMP CENTURY Een stad onder het ijs
In 1959 werd de basis CAMP CENTURY voltooid.
A. Bij een temperatuur van -60 graden begint het werk: 1) een bulldozer geeft de sleuf aan, die uitgegraven moet worden; 2) maatslee, die een snede in het ijs geeft; 3) bescherming tegen de wind, stof gespannen op bamboe stokken; 4) graafmachine, die in het ijs bijt en snijdt en het als stof verstuift. Het reslutaat: een gang, diep 9 m en 7 m lang.
B. Steunzoekend op de door de maatslee getrokken sleuven brengen soldaten het platendak aan; 5) de gleuf wordt een tunnel; 6) de sleuf; 7) steiger voor het leggen van de platen; 8) machine, die sneeuw en ijs op de platenboog blaast; de sneeuw vormt een gewelf, waarna de platen weggehaald worden; 9) wat nog van de tunnel te zien blijft: „uitgangen", voorzien van luiken; 10) schema van tunnels, loodrecht op de hoofdgang; 11) kijkje in de hoofdgang; 12) wagen op rupsbanden; 13) houten plaviesel.
C. Een woontunnel: 14) schraag, die elektriciteitsdraden en leidingen draagt; 15) slaapzaal; 16 (eetzaal; 17) voorkant van het gebouw met genummerde panelen; 18) vlonder waarop het gebouw staat; 19) vlonder, die naar de hoofdgang leidt.
D. Het in elkaar zetten van een gebouw: 20) het ijsplafond van de tunnel; 21) koker van een uitgang; 22) steunbalk; 23) zijwand; 24) sleuf, waarin de steunbalk komt te rusten.
E. Terug van een onderzoekingstocht: 25) luik, dat de uitgang afsluit; 26) koker van de uitgang; 27) technici; 28) controlekamer van de atoomreactor. 60) De Amerikaanse vlag; 61) de Deense vlag (Groenland is Deens).
HENRI DIMPRE
© 1962 Dargaud
66) Groenland; 67) Camp Century; 68) Thule; 69) Canada; 70) Alaska; 71) Aleoeten; 72) Grote Oceaan; 73) noordpool; 74) Siberië; 75) Rusland; 76) Atlantische Oceaan.
G. Plan van de stad. 62) Ingang; 63) hoofdgang; 64) zijgangen; 65) atoomcentrum.
US AIR FORCE
F. De atoomcentrale. Zorgt voor elektriciteit (2000 kilowatt), warmte en de stoom, die bij het werk noodzakelijk is. 29), 30) en 31) luchtkoelinstallaties; 32) warmte-omzettingsapparaat; 33) condensatoren; 34) turbine-generatoren; 35) stroomwisselingsapparaat; 36) controlecentrum; 37) laboratorium; 38) gang; 39) apparaat dat het water voor de reactor moet verdampen; 40) atoomreactor; 41) reservoir, waarin het gebruikte, radio-actieve water wordt opgevangen; 42) insigne van de genie (Engieers).
Het transport: 43) in de winter: 44) tractor op rupsbanden; 45) en 46) aanhang-sleden; 47) inwoner in poolkleding; 48) pet; 49) met bont gevoerde jekker; 50) waterdichte laarzen. 51) In de winter: 52) vrachtvliegtuig; 53) laadruimte; 54) „laaddeur"; 55) losbaan; 56) helikopter H 37, tweemotorig; 57) ruim; 58) cockpit; 59) zware mitrailleurs.

WALT DISNEY'S

Mickey Mouse

MICKEY MOUSE EN GOOFY ZIJN MET EEN VERRE NEEF VAN BORIS BOEF OP ZOEK NAAR BORIS. ER STAAT DE BOEF EEN GROTE ERFENIS TE WACHTEN, MAAR OM DEZE TE KRIJGEN MOET HIJ Z'N LEVEN BETEREN. TIJDENS DE TOCHT KOMT MICKEY BIJ 'N OUDE MIJN, WAAR HIJ EEN BEER ZIET WERKEN:...

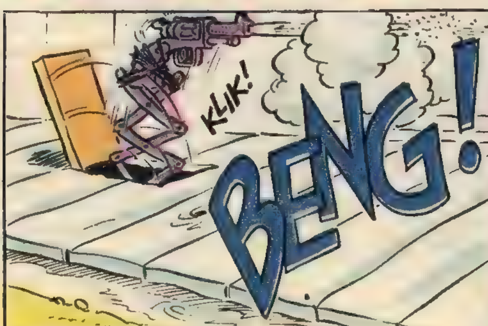

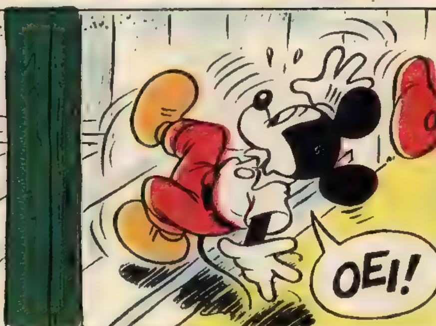

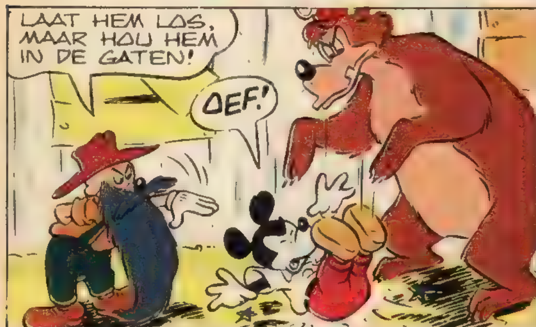

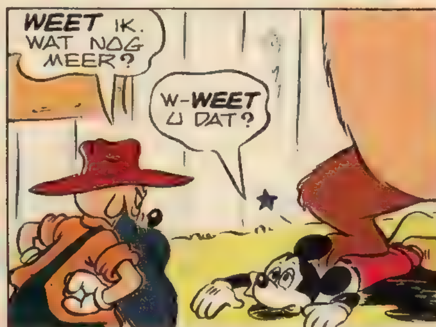

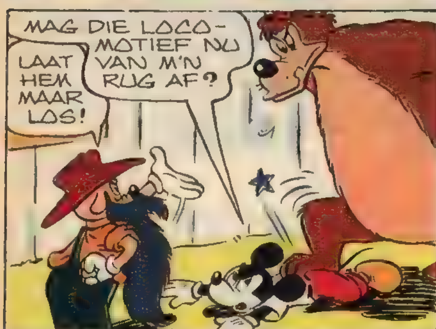

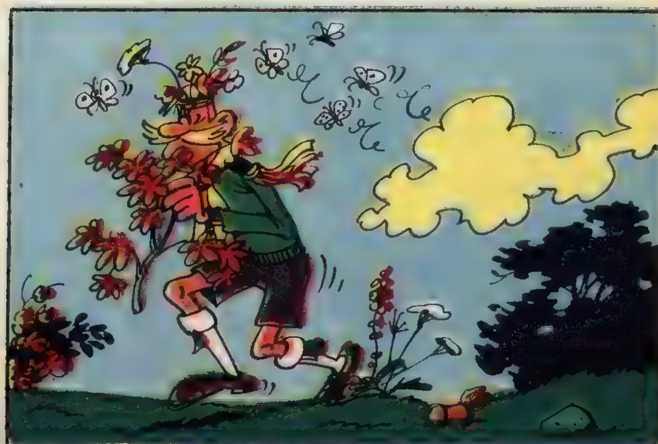
WORDT VERVOLGD

door
RAYMOND
MACHEROT

KOLONEL CLIFTON EN

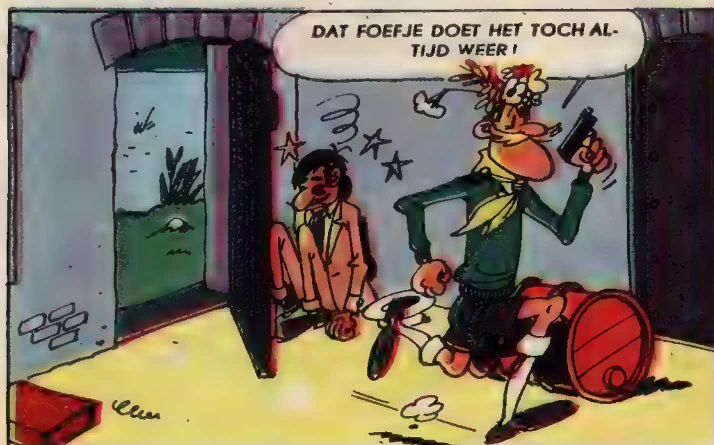

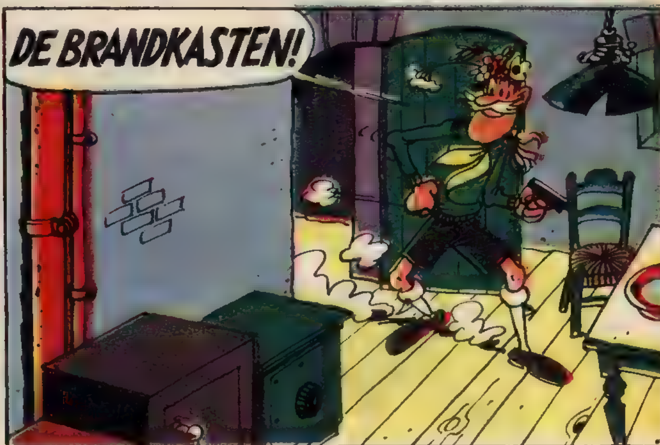

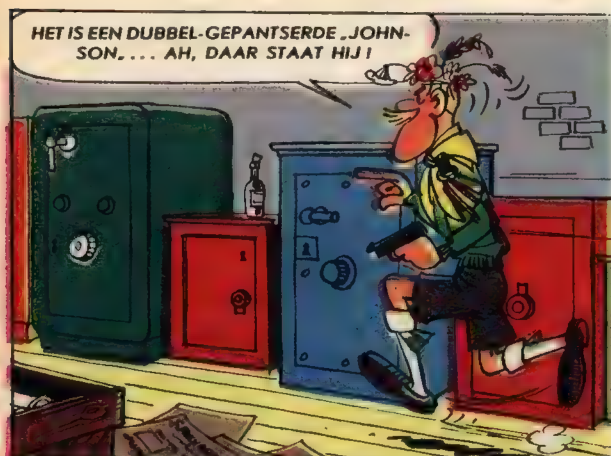

DE BRANDKASTDIEVEN

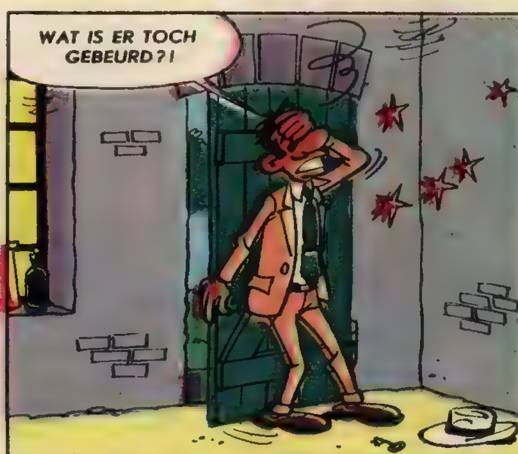
De kolonel is aan zijn achtervolgers ontsnapt en keert nu terug naar de fabriek....

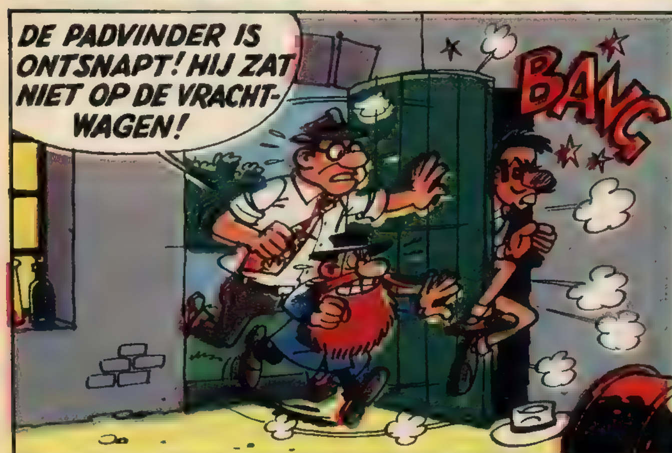

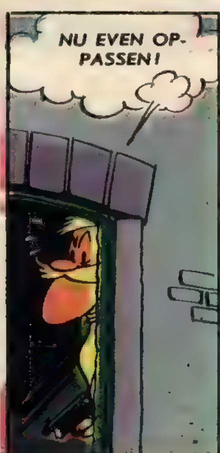

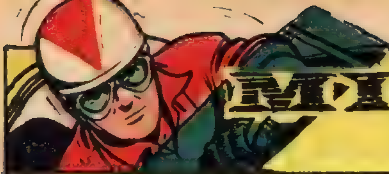

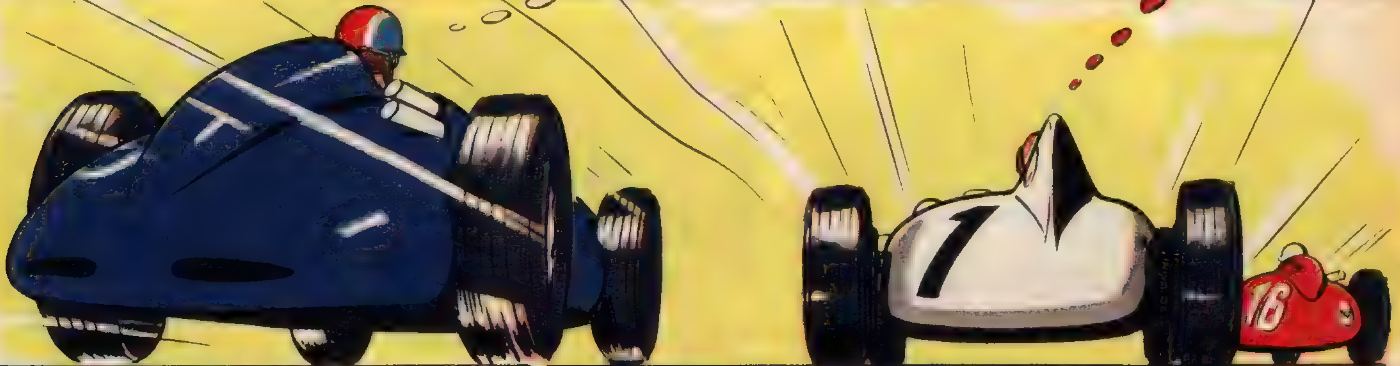
WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

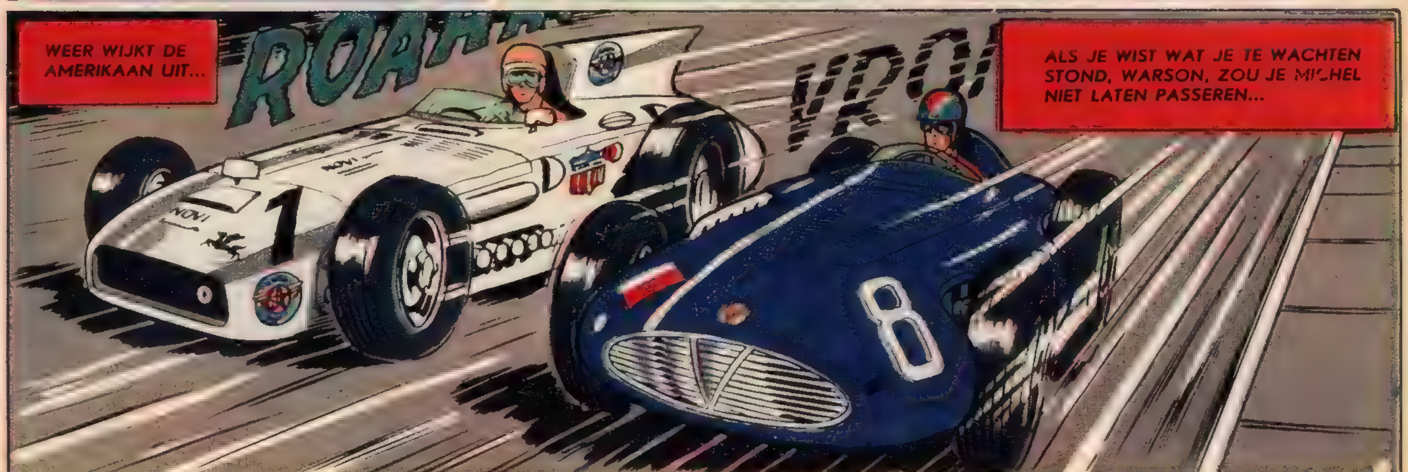
door JEAN GRATON

Steve Warson heeft een ronde voorsprong op Michel. De

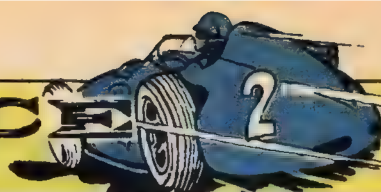

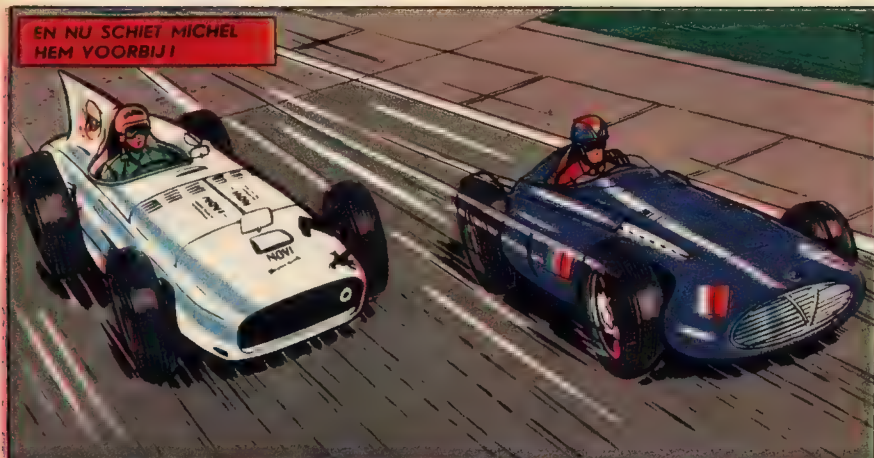

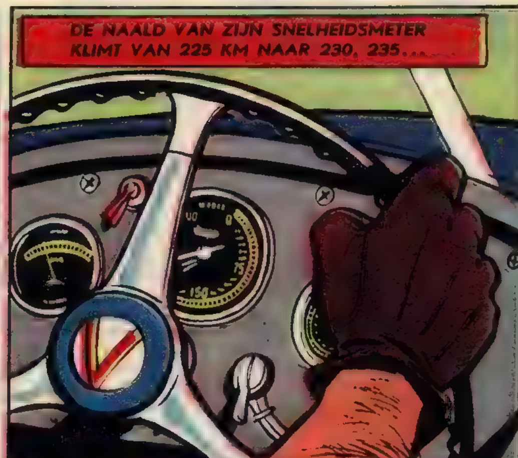

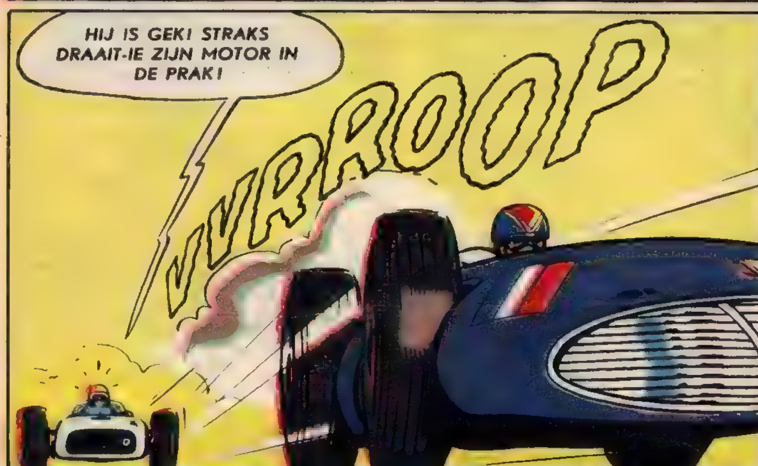
in DE GROTE RACE

Amerikaan in zijn Novi Special remt af, om Michel de kans te geven hem voorbij te gaan ....

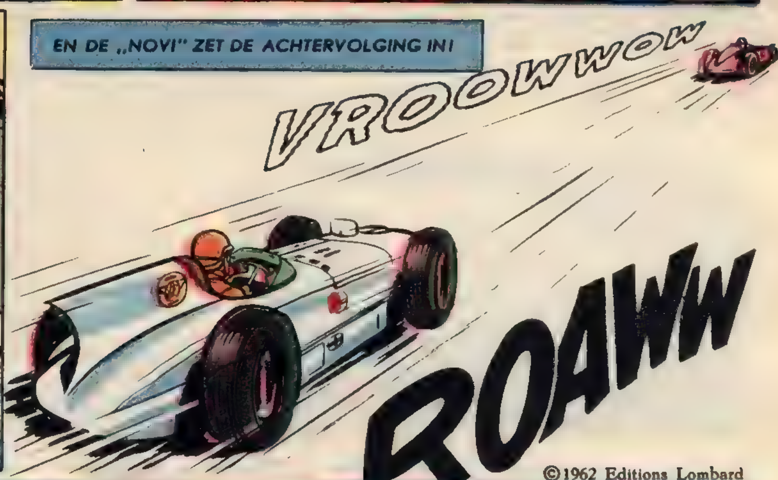

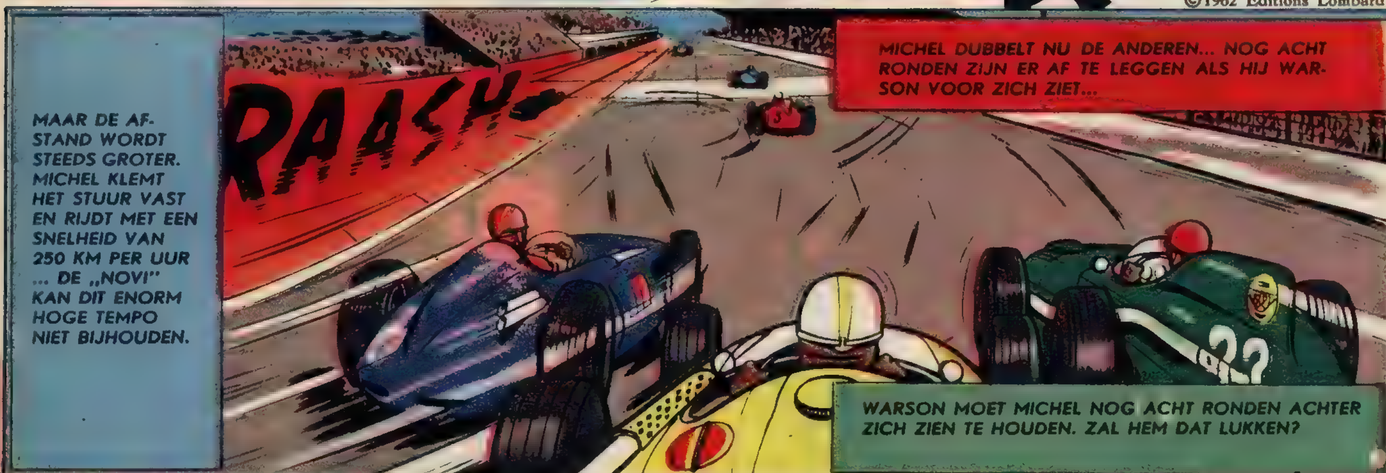

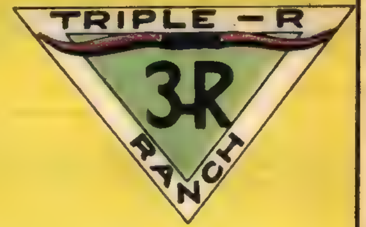

WORDT VERVOLGD

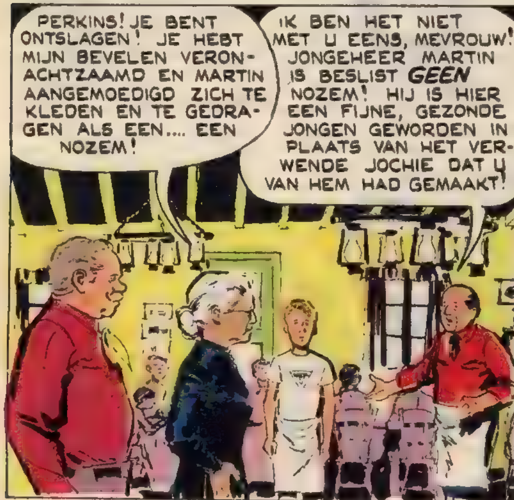

WALT DISNEY'S

SPIN en MARTY

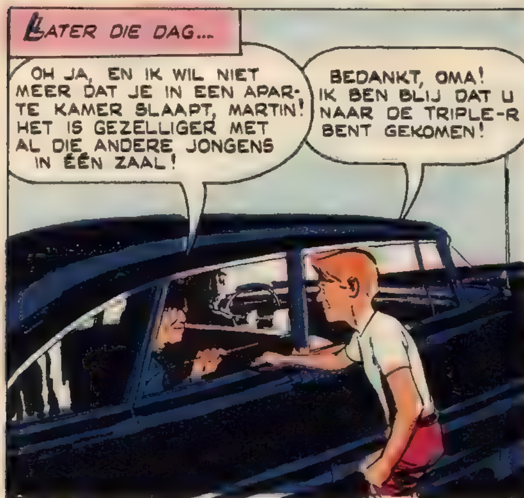

SPIN EN MARTY BRENGEN MET EEN STEL ANDERE JONGENS DE ZOMERVAKANTIE VOOR OP DE TRIPLE-R RANCH. ONVERWACHTS KOMT DE GROOTMOEDER VAN MARTY OPDAGEN EN ZIJ IS ERG ONTEVREDEN OVER DE TOESTAND WAAR-IN ZIJ HAAR KLEINZOON VINDT....

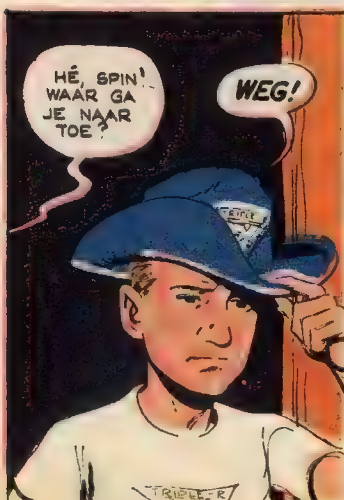

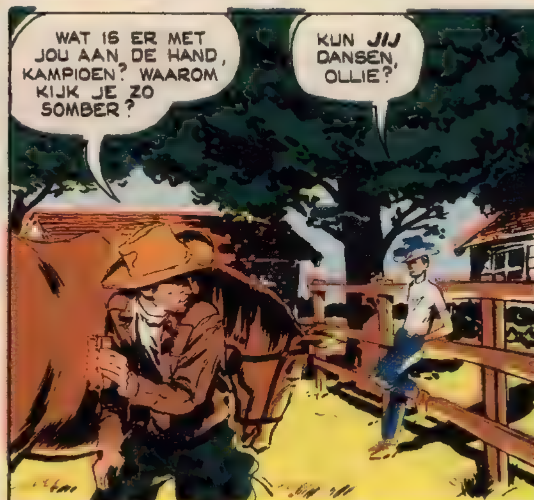

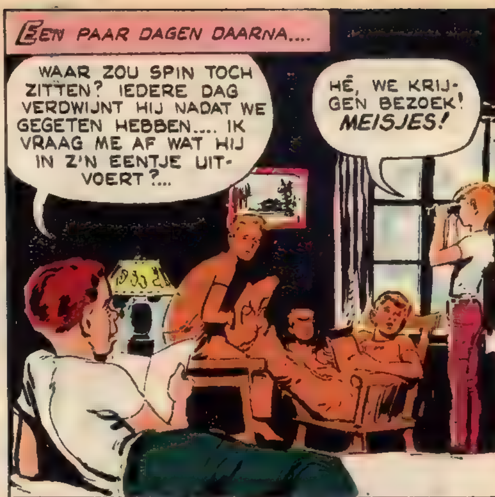

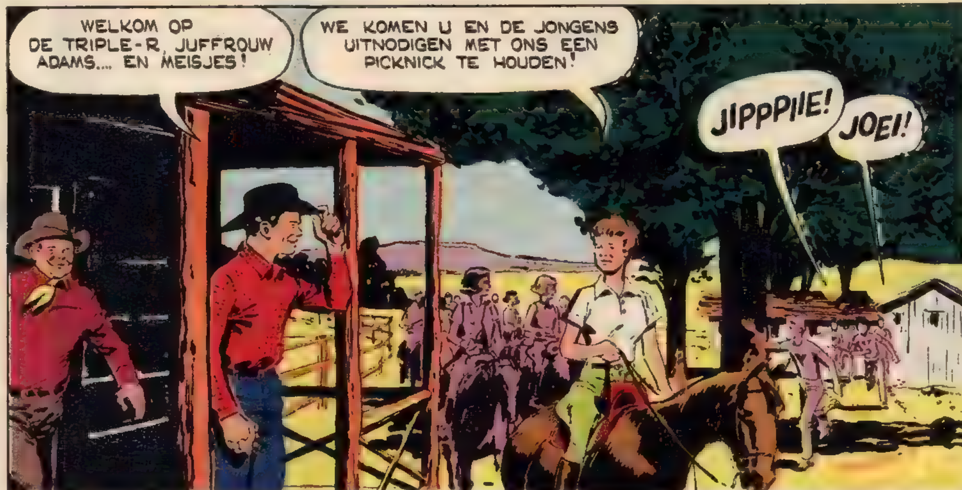

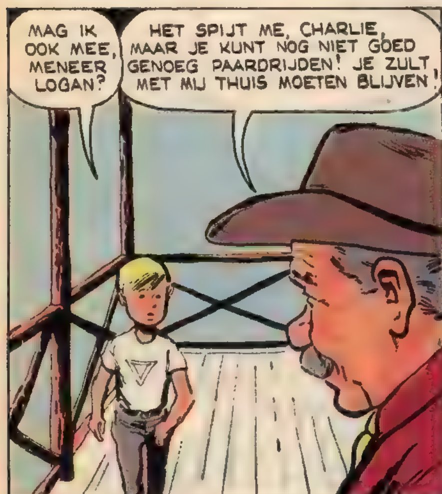

EN DAAR MET EEN BEPAALD MEISJE DANSEN.... IK BEGRIJP HET. KOM MEE! LATEN WE MAAR METEEN BEGINNEN!
JE MOET ME WEL BELOVEN DAT JE HET NIEMAND ZULT VERTELLEN, OLLIE!

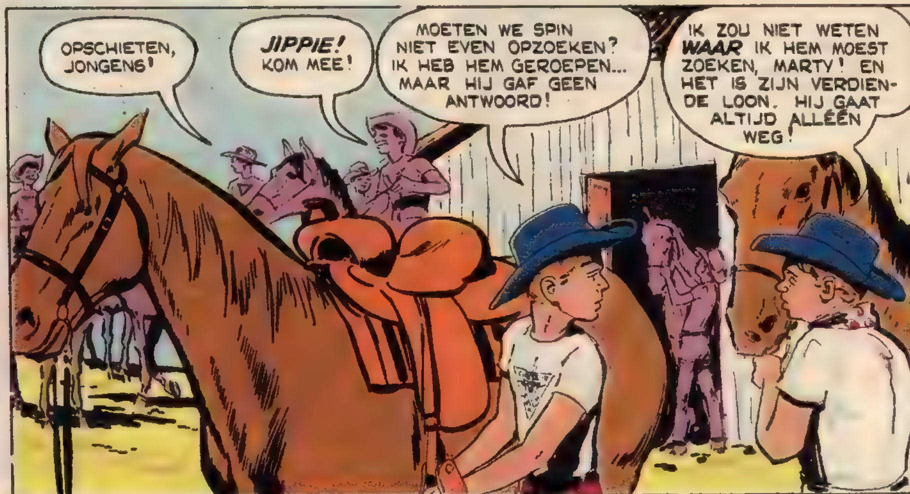

LIEVE HELP, OLLIE, JIJ KUNT HET, ZEG! ZO GOED LEER IK HET NOOIT!
ALS IK HET KAN, KUN JIJ HET OOK! NU MOET JE GOED NAAR ME KIJKEN.... EN PRECIES DOEN WAT IK DOE....

EEN PAAR DAGEN DAARNA....
WAAR ZOU SPIN TOCH ZITTEN? IEDERE DAG VERDWIJNT HIJ NADAT WE GEGETEN HEBBEN.... IK VRAAG ME AF WAT HIJ IN Z'N EENTJE UITVOERT?...
HÉ, WE KRIJGEN BEZOEK! MEISJES!

HET IS ANNETTE... EN DE ANDERE MEISJES VAN LAKEVIEW LODGE! KOM MEE, JONGENS, NAAR BUITEN!

WELKOM OP DE TRIPLE-R, JUFFROUW ADAMS... EN MEISJES!
WE KOMEN U EN DE JONGENS UITNODIGEN MET ONS EEN PICKNICK TE HOUDEN!
JIPPPIIE!
JOEI!

MAG IK OOK MEE, MENEER LOGAN?
HET SPIJT ME, CHARLIE, MAAR JE KUNT NOG NIET GOED GENOEG PAARDRIJDEN! JE ZULT MET MIJ THUIS MOETEN BLIJVEN!

OPSCHIETEN, JONGENS!
JIPPIE! KOM MEE!
MOETEN WE SPIN NIET EVEN OPZOEKEN? IK HEB HEM GEROEPEN... MAAR HIJ GAF GEEN ANTWOORD!
IK ZOU NIET WETEN WAAR IK HEM MOEST ZOEKEN, MARTY! EN HET IS ZIJN VERDIENDE LOON. HIJ GAAT ALTIJD ALLEEN WEG!

HÉ! DE JONGENS ZIJN DE PAARDEN AAN 'T ZADELEN! GA JE NIET HOREN WAT ZE VAN PLAN ZIJN, SPIN?
WAARSCHIJNLIJK GAAN ZE ALLEEN DE PAARDEN EEN BEETJE LATEN DRAVEN EN DAAR HEB IK NU GEEN ZIN IN! LATEN WE DOORGAAN MET DE DANSLES, OLLIE!

WAAR IS SPIN?
DAT WEET NIEMAND! MISSCHIEN IS HIJ EEN EIND GAAN WANDELEN OF ZOIETS.

ZE ZIJN ER ALLEMAAL BEHALVE SPIN! NIEMAND HEEFT HEM NA HET ETEN NOG GEZIEN!
GAAN JULLIE DAN MAAR! CHARLIE EN IK ZULLEN HEM WEL GAAN ZOEKEN EN DAN KAN HIJ ACHTER JULLIE AANKOMEN! VEEL PLEZIER!

©1962 Walt Disney Productions

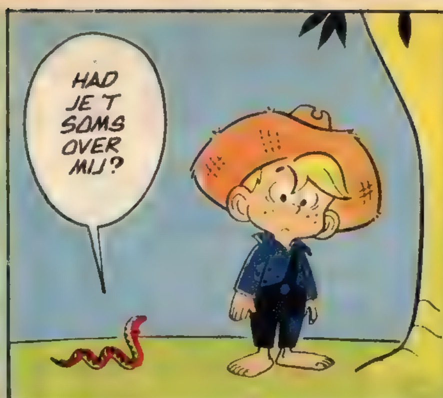

WORDT VERVOLGD

Peking - Parijs

Prins Borghese bekeek de massa metaal, die bij nadere beschouwing een auto bleek te zijn, merk Itala, en probeerde er achter te komen, wat hij nog had kùnnen vergeten. Opeens klaarde zijn gezicht op. „Je weet nooit," mompelde hij en stapelde enkele stalen bruggetjes op de auto, waarmee hij de wagen over niet al te diepe kuilen zou kunnen helpen. Toen was hij startklaar voor de meest opzienbarende auto-race van de eeuw: Peking — Parijs.
De race begon om zeven uur op de ochtend van de tiende juni 1907. Behalve Borghese met z'n Itala van 40 pk, waren er August Pons met een driewieler Contal van 6 pk, Cormier en Collugnun, beiden met een De Dion-Bouton van 10 pk en Jean Godard met een Nederlandse Spijker.
De kleine Contal kwam niet verder dan de Gobi-woestijn. Sputterend kon het wagentje de heer Pons nog net terugbrengen naar Peking. De vier anderen stortten zich vol goede moed de Gobi in. Doller dan in de bergpassen tussen China en Mongolië kon het toch al niet worden! Daar had de Itala op het punt gestaan, zich brullend in een ravijn te werpen en de chauffeur Guizzardi had de prins en de journalist Luigi Barzini nog juist weten te redden op het moment dat Borghese al weemoedig afscheid nam van z'n kastelen in Italië, die hij zo ondoordacht had verlaten... Om het tekort aan benzinepompen in de woestijnen van Azië enigszins draaglijker te maken, hadden de organisatoren van de race blikken met brandstof per karavaan naar bepaalde plaatsen laten brengen. Prins Borghese nam de leiding en de drie anderen konden hem gemakkelijk volgen; de rommel die hij achterliet, vormde een duidelijk spoor!
Bij de Russisch-Mongoolse grens steeg de stemming. Op de kaart stond dat Siberië doorkruist werd door snelwegen. De kaart bleek òf zijn tijd ver voor te zijn òf alleen maar grenzeloos geploeter door modder en rivieren, waarover hooguit een gammel bruggetje lag. De loodzware Itala moest het weer 'ns ontgelden. Met een kreunende zucht begaf een van de bruggen het, juist toen de auto er midden op was. Enkele uren daarna kon een natte Borghese de tocht voortzetten. Hierna ontweek de prins alle bruggen en de vier auto's, ingesmeerd met vet, waadden door de ondiepe plaatsen in de rivieren. Soms maakten ze gebruik van een spoorbrug. Maar één keer wilde ook een trein gelijktijdig over dezelfde brug als de Itala. Guizzardi wist nog net de wagen van een roemloos einde te redden.
Er waren ook meevallers. Toen de auto's op een gegeven moment hulpeloos bleven staan, omdat de benzine niet op de afgesproken plaats terecht was gekomen, bleek het opperhoofd van een nomadenstam een aanzienlijke voorraad van dat spul te hebben, waarmee hij de wereldreizigers verder hielp.
Op 10 augustus 1907, 's ochtends om vier uur, reed de Itala Parijs binnen. Twintig dagen daarna arriveerden Cormier en Collugnun, die bij elkaar waren gebleven, om met vereende krachten de eindstreep te kunnen halen... Godard in z'n Spijker haalde het net niet. In Berlijn gaf hij het op.
Zo eindigde de grote race Peking — Parijs...

GOSCINNY en UDERZO

HOEMPA ✶ PA

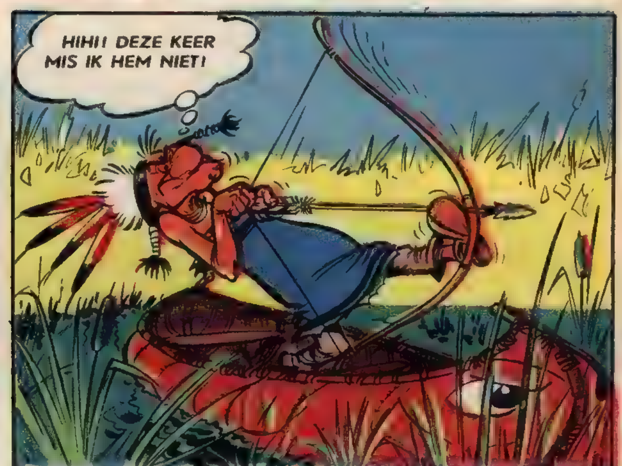

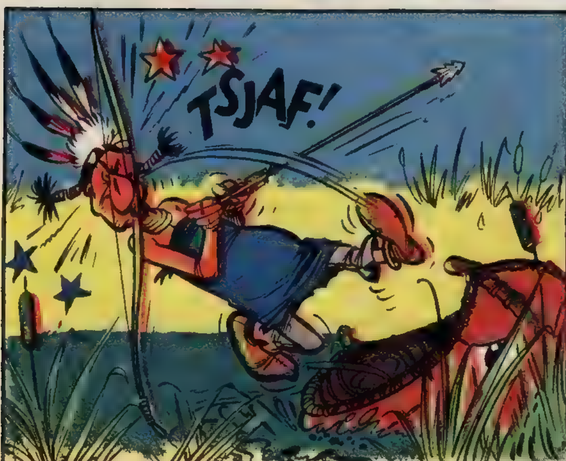

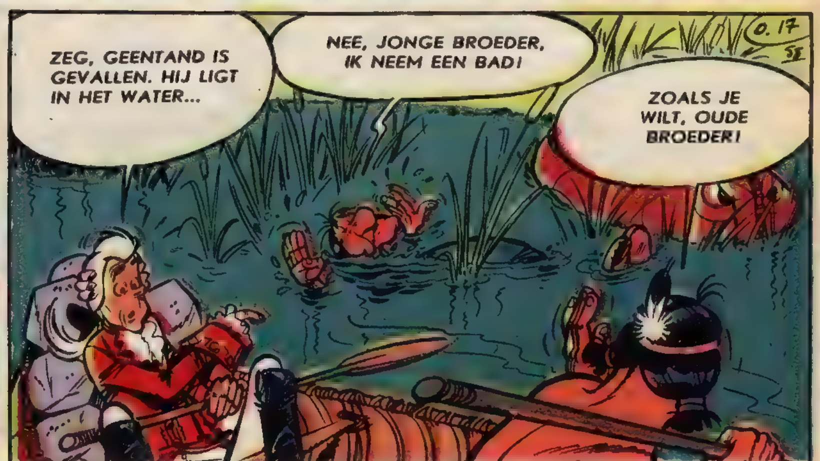

op het OORLOGSPAD

De tovenaar en Eentand beramen een komplot om Hubert van Bladerdeeg uit de weg te ruimen . . . .

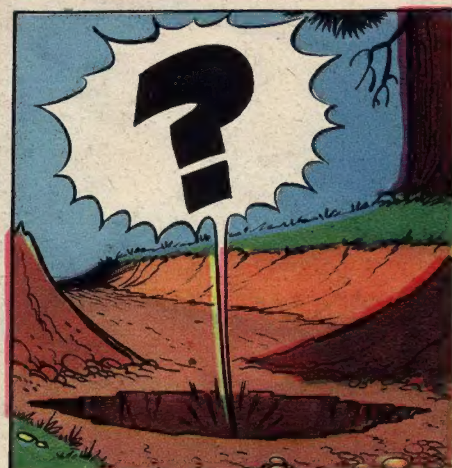

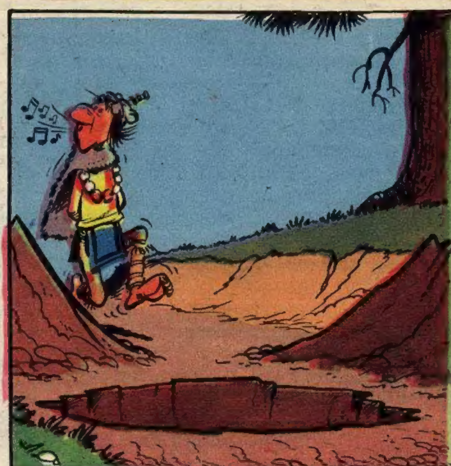

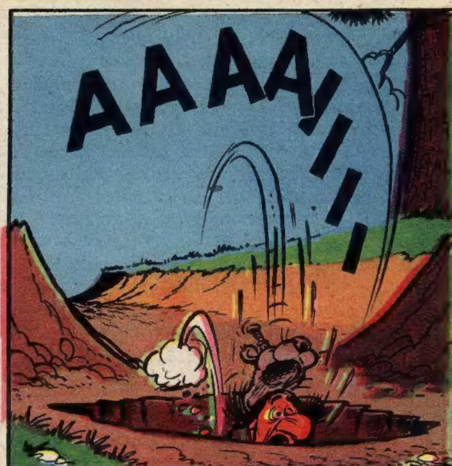

WORDT VERVOLGD

DE BOEING 727

AMERIKAANS VERKEERSVLIEGTUIG MET DRIE STRAALMOTOREN

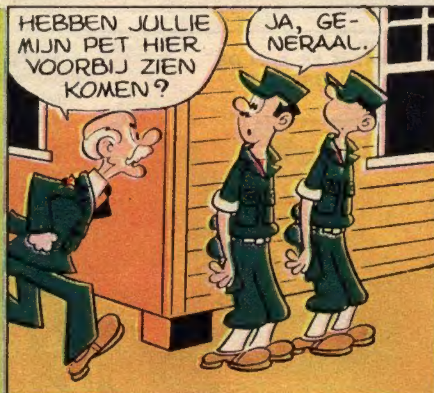
In de loop van januari zal een nieuw Amerikaans verkeersvliegtuig starten voor zijn eerste vlucht: de Boeing 727. Dit is het eerste Amerikaanse driemotorige straalverkeersvliegtuig, met drie straalmotoren achter in de staart. Dezelfde constructie die we aantreffen bij de Engelse De Havilland Trident, waarvan er al drie in de lucht waren bij de Farnborough Air Show in september 1962. Medio november rolde de eerste Boeing 727 uit de fabriek. Het is 'n mooi toestel om te zien. Kenmerk is de grote luchtinlaat op de romprug, vóór het kielvlak. Hierdoor wordt de lucht aangezogen voor de derde straalmotor die zich in het puntje van de staart bevindt. De beide andere straalmotoren zijn ter weerszijden van de romp aangebracht. Er zijn op dit moment al 127 Boeing 727's besteld door vijf verschillende luchtvaartmaatschappijen. Eind 1964 komt het toestel op de luchtroutes bij United Air Lines en Eastern Air Lines. Boeing hoopt in 1964 meer dan 75 exemplaren af te leveren. United en Eastern hebben elk 40 Boeing 727's besteld. American Airlines kocht er 25 en Trans World Airlines 10. De eerste Europese luchtvaartmaatschappij die de Boeing 727 kocht was de Duitse Lufthansa, die er 12 in bestelling heeft gegeven. De Lufthansa zal straks met alle straalverkeersvliegtuigen vliegen die door Boeing zijn ontworpen: de 707, de 720 en de 727. Ook de K.L.M., die een stuk of vijf straalverkeersvliegtuigen gaat kopen voor de middelgrote afstanden, heeft voor de Boeing 727 belangstelling getoond. De keus zou gaan tussen de Caravelle 10, de Boeing 727 en de Trident, die allemaal in min of meer dezelfde klasse vallen. De Boeing 727 kan ingericht worden voor het vervoer van 70 tot 114 passagiers. Hij kan economisch worden gebruikt op routes waarvan de afstanden variëren van 240 tot 2700 km.

Er is een tijd geweest dat driemotorige verkeersviegtuigen een grote rol speelden in de verkeersluchtvaart. Denk maar aan de Fokkers! Na de oorlog was het de viermotorige, die de grootste rol te vervullen kreeg. Maar nu schijnt de driemotorige machine nieuwe kansen te krijgen. De Trident en de Boeing 727 bewijzen het.

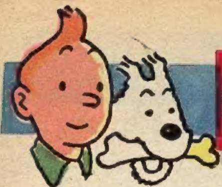
We zijn benieuwd wanneer we het eerste driemotorige straalvliegtuig op Schiphol zullen zien landen...

HUGO HOOFTMAN

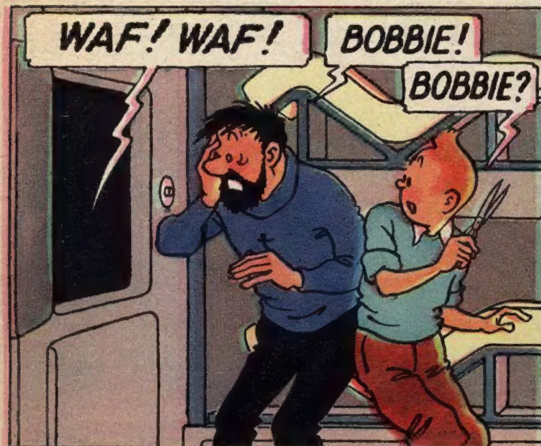

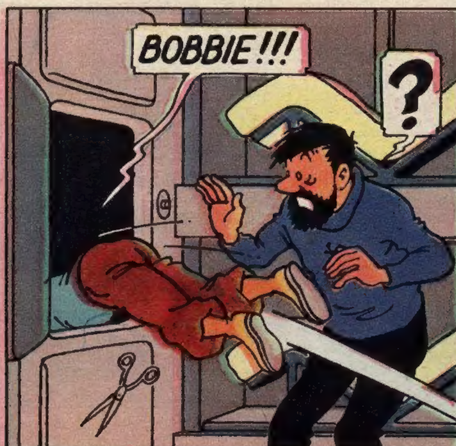

KUIFJE in MANNEN OP DE MAAN

door HERGÉ

Met het afgeknipte haar van de Janssens wordt ook Bobbie overboord gegooid . . .

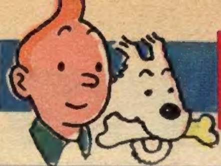

KUIFJE in MANNEN OP DE MAAN

door HERGÉ

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 11 91 31).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

